

Alçar parets exteriors, donar vessant a teulades, dins i fora. L'escala, els tres primers graons, «primers de pedra» (ara ja no hi són), sostres, xemeneia, forn, portals... i cavalls, bigues, llates, portes. Són molts diners.

El final és el més interessant. Se'n deuria prendre exemple en els temps que correm i exigir-ho a tot empresari. «Jurem per la nostra ànima, a Déu Nostre Senyor Jesucrist i a sos Sants Evangelis, sobre la Creu, que tot es va fer com es manà, que es gastà el que es diu, que tot era necessari per conservar la casa i l'habités la família, i que ha millorat d'acord amb el que s'ha gastat»...

Clar que les obres acabaren el 81 i es paga el 84; alguna cosa deuria haver-hi que hi calgués el Notari. Mai res nou sota les boires.

Detalla i especifica al màxim. Transport i col·locació d'aquelles tres pedres a l'escala, 1 lliura i tres sous. I així tot.

1815 Corrien els anys. En Josep es casaria amb Maria Fàbregas del Bosc, de l'Ametlla. Sols sabem d'un fill, Joan, nascut el 1815, inscrit Joan Rosàs-Ferrés i Fàbregas. Res consta de la vida d'en Josep, però sí una tràgica tradició lligada amb la seva esposa Maria. Acabaven els temps de la guerra de la Independència, la guerra del francès. Un germà de Na Maria, de 18 anys, un resistent, fou afusellat per les tropes de Napoleó. Permetien als condemnats de resar el «Crec en un Déu». En el moment de dir «se'n pujà al cel» va sonar la descàrrega i caigué mort. Per la família, creient, sempre els fou un consol.

1822 Mor en Josep, el 14 de desembre, als 60 anys, de forma impensada i intestat.

1838 En Joan Rosàs va a casar-se i estableixen Capítols Matrimonials amb Antònia Duran i Artigas, de l'Hostal de la Serra, Can Duran, filla de Francesc i Maria. Seria ja un nuviatge distint. Can Genís s'havia consolidat i la núvia era de casa bona. Els capítols són complets i complicats, molt explícits; els comentarem.

La núvia aporta 200 lliures, una calaixera de roba blanca, tres vestits nupcials amb tot detall, un de cúbica negra, un d'indiana i «panyo», altre de cotó, seda i satí, les dues-centes lliures a pagar en quatre anys. Joan accepta i li assegura 66 lliures. Si l'esposa mor amb fills a l'edat de testar, pot disposar de tot. Però si mor sense fills, o si són petits i no tenen edat de testar, no pot disposar-ne, deurà tornar-ho als donadors o successors, sols es queda les 66 lliures. Això vol dir calaixera, vestits, lliures, de nou als Duran. L'Antònia ho dona tot al matrimoni, però sí fineix cal assegurar la restitució. Estableixen ordre de successió: «fills mascles procreadors, per ordre, filles... Viu encara la mare Fàbregas, que és usufructuària, però les rendes deuen quedar dins la família. I també ella en queda en cas que mori primer en Joan, com succeí.

Sembla que es pugui deduir que una noia molt jove i d'una casa arreglada entra a una casa de treball i poques rendes; l'hereu i marit sols un any major, sense pare i la sogra vivent. Tindran sis fills i ella el sobreviurà quasi 40 anys. Són un munt de circumstàncies que crearien situacions dificultoses.

1853 La mare Fàbregas del Bosc mor el dia de Sant Josep.